

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 105/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. E. D., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., CSc., B., ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11 C 244/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. E. D. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2005 doručená sťažnosť Ing. E. D., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 244/03 došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka vo vzťahu k návrhu na rozhodnutie vo veci samej uviedla tieto podstatné dôvody:

V konaní pred okresným súdom uplatnila nárok na mzdu a odstupné, ktoré bolo uznesením okresného súdu z 20. mája 2004 zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku a na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 21. decembra 2004 sp. zn. 19 Co 178/04 toto uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľke doručené 4. februára 2005.

Na základe toho sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom tak, že:

«1. ústavné právo sťažovateľky: Ing. E. D., fyzická osoba, občianka Slovenskej republiky, bytom B. na domáhanie sa ustanoveným postupom ochrany svojich práv a ochrany svojej osobnosti na Okresnom súde v Prievidzi v konaní pod spis. zn. 11 C 244/2003 a ústavné právo prejednať právnu vec pred vecne a miestne príslušným súdom bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je porušené.

2. konštatuje sa, že v právnej veci vedenej pred Okresným súdom v Prievidzi spis. zn. 11 C 244/2003 sa nekoná a súd nečinnosťou spôsobuje prieťahy v konaní a z tohoto dôvodu patrí sťažovateľke primeraná náhrada vo výške podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR osobitne na ťarchu Okresného súdu v Prievidzi.

3. odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní uhradiť škodu spôsobenú prieťahmi v konaní pred Okresným súdom v Prievidzi pod spis. zn. 11 C 244/2003 sťažovateľke; ktorú je Okresný súd v Prievidzi povinný uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľky v celosti.

4. konštatuje sa, že správca konkurznej podstaty „úpadcu“ VESEC, s. r. o. Prievidza, Ing. E. Č., so sídlom B., svojim konaním pri poskytovaní mzdových nárokov, sociálnych a zdravotno-poistných plnení a nesprávnym konaním, ktoré odporuje zákonu spôsobil škodu navrhovateľke vo výške, ktorú stanoví Ústavný súd SR.

5. odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní trovy konania, ktoré vyčíslime na pojednávaní, uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľa v celosti.»

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V posudzovanej veci bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. V tejto spojitosti ústavný súd poznamenáva, že proti zastaveniu konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, aj keď také rozhodnutie potvrdil príslušný odvolací súd, je prípustné

dovolanie podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 31/00, II. ÚS 13/00 a II. ÚS 41/03).

Aj doterajšia súdna prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho potvrdzuje, že dovolanie v prípadoch zmätočnosti konania, ktorá spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom v dôsledku zastavenia konania [§ 237 písm. f) OSP], predstavuje efektívny prostriedok ochrany práv účastníkov občianskeho súdneho konania v systéme všeobecného súdnictva (z publikovanej judikatúry je to R 50/97, z nepublikovanej judikatúry je to rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 43/98 z 25. marca 1999). Preto ak: *„okresný a krajský súd zastavili konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku, hoci pre takýto záver neboli dané dôvody, zabránili tým žalobcovi, aby jeho žalobný návrh bol posudzovaný meritórne, čím bol zároveň naplnený tvrdený dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“*, takže *„zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod, je odňatím možnosti účastníkovi konať pred súdom podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku“* (Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky 5-6/1997, č. 50).

Vzhľadom na nedostatok právomoci ústavného súdu konať vo veci sťažovateľky už bolo bez právneho významu zaoberať sa aj ostatnými dôvodmi na odmietnutie sťažnosti, ktorými sú oneskorenosť sťažnosti (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) proti okresnému súdu (predmetom namietaného porušenia práv sťažovateľky má byť postup okresného súdu, ktorý vykonal posledný úkon vo veci 20. mája 2004) a zjavná neopodstatnenosť sťažnosti z dôvodu, že konanie pred okresným súdom právoplatne skončilo doručením uznesenia krajského súdu 4. februára 2005, ako to tvrdí sama sťažovateľka, ktorá predložila aj uznesenie krajského súdu z 21. decembra 2004 sp. zn.19 Co 178/04.

V štvrtom bode návrhu na rozhodnutie vo veci samej sa sťažovateľka domáha vyčíslenia škody voči správcovi konkurznej podstaty. Takýto nárok na náhradu škody patrí do všeobecnej právomoci všeobecného súdu a možno ho uplatniť po splnení všetkých zákonom vyžadovaných predpokladov (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 142 ods. 1 ústavy,

§ 7 Občianskeho súdneho poriadku). Preto ústavný súd aj v tejto časti konštatuje nedostatok svojej právomoci.

Preto bola sťažnosť odmietnutá v celom rozsahu už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).